

EGYETÉRTÉS

Dr. PAP ZOLTÁN

EÖTVÖS KÁROLY

KIADÓHIVATAL... BUDAPEST, IV. VÁRMEGYE-UTCA 11.

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, IV. VÁRMEGYE-UTCA 11. Csofón száma 788.

ELŐFIZETÉSI DIJ: Vidékre postán v. helyben házhoz hordva. Egy évre... 40 kor. Egy negyedévre... 20 kor.

A nemzet itél.

A magyar nemzet felháborodásának, a november 18-án elkövetett törvénytörés fölött érzett aggodalmának, fájdalomnak fenszeges megnyilatkozása volt az a husznál több népgyűlés, melyet ma az ország különböző részeiben tartottak meg s a melyeknek mindegyikén élesen ítélték el a kormányt az a törekvést, hogy részt vessen Magyarország alkotmányának hatalmas gyűlésén.

Ezek a mai tiltakozó gyűlések voltak az igazi kifejezői annak, hogy a magyarság miként érzi, miképpen gondolkozik. És ezek a tiltakozó gyűlések megértethetik a kormányt, megértethetik Perczel Dezsővel, hogy a magyar nemzet miként itél az egész országos cselekvésük felett.

Győr városában, abban a városban, a hol a kormányparti politika pár nappal ezelőtt olyan csúfos kudarcot vallott, ma határt nem ismerő lelkesedéssel fogadták és hallgatták meg Kossuth Ferencet, gróf Apponyi Albertet és nem hangzott el egy arvaszó se, mely csak egy pillanatra is megzavarta volna az impozáns gyűlést. Összehasonlítván a győri kormányparti, rendezett népgyűlést, melyen alig jelent meg néhány ember s a melyet utcai tüntetés előzött meg, utcai tüntetés követett is, a mai győri népgyűléssel, a melyre ezernyi ember ment el a sponte, mert úgy diktálta a szíve, a hazafisága, tudatára ébredte a hatalom annak, hogy magatartásául csak egyet ért el: maga ellen zúdította az egész magyar közvéleményt?

Es valahánykor lelkes, impozáns lefolyású volt a győri népgyűlés, azoképpen olyan volt az ellenzéki polgárságnak ma rendezett többi gyűlése is. Egyikre se kellett verbuválni a hallgatóságot. Elment mindenki, a ki magyarul érzi és elmondhatjuk, hogy ma a nemzet itél és ítélete lesújtó azokra, a kik ellene vétettek.

A független, szabad gondolkodású polgárságnak ezzel a manifesztáció-jelvényében micsoda szánalmas dolgok azok a »törhetetlen bizalomról« szülő üdvözítő táviratok, a miket a kormány és a szabadelvű párt elnöksége küldet magának képviselőtestületekkel, falusi birakkal, konceztó lesó önzellen hazafiakból álló közkereseti társaságokkal, a melyeknek híhetöleg hamarosan meg is térülnek az üdvözítő távirat költségeit!

A kormánypart mozgalmában nem más volt ma se nevezetes momentum, csak Hieronymi kereskedelmiügyi miniszter pozsonyi beszéde, amely természetesen elkerülhetetlen szükségnek akarta feltüntetni mindazt, ami történt. Mert törhetetlen volt már Hieronymi szerint, hogy a kisebbséggel visszaélt azokkal a szabadságokkal, melyeket a házszabályok biztosítottak neki, sőt törhetetlen volt az is, hogy a költségvetést mindig hónapokon keresztül tárgyalják. Hát ezen változtatni kellett és mert az ellenzék nem volt hajlandó belelenni a huszonegyes bizottság kiküldetésébe, hát történnie kellett annak, ami történt.

Hieronymi határozottan kijelentette, hogy a kormány haladni fog a cél felé, melyet maga elé tűzött, hogy tudniillik lehetetlen tegyen minden hiábavaló időfecsérlést és kiküszöbölje a magyar képviselőházból a durva hangot, de arra nem gondol, hogy a szólásszabadságot megszorítsa és hogy erőszakot alkalmazzon. Ezt eddig nem láttuk. De a Hieronymi kijelentéseit jól megjegyezzük magunknak és várjuk,

hogy a jövőbeli események ne mondanak ellent azoknak.

A mai nap eseményeiről a következőkben számolunk be:

A második győri népgyűlés.

Sem Kossuth Ferenc, sem Apponyi Albert presztízse árnyék nem esik, ha azt mondjuk, hogy beszédekéll mellé — a melyek a nap kiemelkedő eseményei — bátran odaállíthatjuk azt a fogadtatást is kiemelkedő eseményként, a melyben Győr öket s a kíséretükben levő ellenzéki képviselőket részesítette. Ez talán az egyetlen eset, a mikor a keretösszege, zártessége, bezártsága egészen addig a vonalig nyitult előre, a hol már a kép művészi becsé megkezdődött. Kivétel nélkül azonban ezen neheressen senki, mert hiszen arról volt szó, hogy a nemzet testéből egy darab kinek a láttára melegeedik föl, kinek az eszméit zárta szívébe, kinek a gondolatai érjednek lelkében s a fölébe fúj két harsana közül melyiknek a hangjára forr föl a vére.

S ugyanannál az oknál fogva természetesen kell talánna mindenkinek, hogy a mikor a második győri gyűlés képtelenségét megállandóan föltörekszik az ellenzék az ábrázolja. Hiszen Győr csütörtök óta szemérményesen változott meg; az utcaiz még mindig oly kedvesen hepehupás, a városnéző felhőbe nyúló népmozgás érzékeltelül meztelen földön szaladgáló gözökösök, a híres Lloyd ott áll sárgán a szabad tér közepén, a házak hol csinosak, hol nem — szóval talán még egy kavicsot sem ragtak el a helyéről.

Mégis ma nem azt a Győrt láttuk, a melyt csütörtökön. Mintha kegyes deszínék elvárosították volna azt a felhőbe, csakabba burkolódzó várost, a melyben az emberek fölkakattak kedélyekkel, nyugtalan lelkével rohantak egy kocsiféle, a melyet százakra menő legyveres erő védelmezett meg a kavargó indulattól; olyan volt ekkor Győr, mint egy rettentően dühös ember, a ki öni szeretne, de nem tud, mert hátulról mind a két kezét föfogták. Nos, ma derűs és lélekesebb ömlött el az arczán. A tél nap sugarai rávetettek a házakra az utcaakra, az utcákon hőmpolygó tömegre, végigékkázták a nyitott ablakokon s azt a sok nógóvásgot, a melyt a város csütörtökön magából kihelytől látzott, mind kiűzték ondtól. A csütörtöki szipalás, lárma, kiabálás ma egy harmónikus, zengő, egyszerűsége ötvösötte össze. Ha valaki madártávolságtól nézett volna le Győre a kénapon, alkalmasint az első nap egy boresem dulakodás benyomását teszi rá, míg a másik nap úgy találta volna, sok-sok ember egy szent ige oltárán áldoz.

A részleteknél még inkább kiomborodott az a kép. Hogy azonban teljesen hi legyen, szükséges egyet-mást föllemlíteni, amely látszólag lekvankozik a részről. Így példának okáért, csütörtökön is a népet keresték föl, ma is. Csütörtökön is a népet keresték föl, ma is. Csütörtökön is a népet keresték föl, ma is. Csütörtökön is a népet keresték föl, ma is.

Az a kocsiféle, amelyben az ellenzéki képviselők ültek, csak akkor vált ki társai közül, amikor a vonat Komáromba ért. Ezernyi nép tömült e kocsiféle s hallani kívánták Kossuthot, Apponyit. Beszél mind a kettő; tüzesen, lelkesen. A várakozás idő, a kiszabott öt perc, nem egedte meg, hogy a komáromiak hosszabban hallgathassák az ellenzék vezetőit. A masinista fűtöttent és a vonat a Kossuth-ná hangjai mellett csendesen megindult. Már a váltókon keresztül döcögött, de a magyar marsallist egyegy ütemét még mindig elhozta a reggeli szél.

Tisza Istvánt tizenkét ember üdvözölte Komáromban és kívánt neki minden jóit. Kossuthot legalább négyezer... Lobogó alatt jöttek ki, amelyre Kossuth Lajos képe volt festve. Komáromban fölszállt a győri küldöttség, amelyet Hilbert Károly vezetett. Fölszállt még valaki: Tuba János, Komárom követője.

Ah, jó napot, szervusztok! — üdvözölt néhány ellenzéki képviselőt. (Leszkay Gyulát és Thaly Ferencet.) A két ellenzéki hidegen végignézi Tuba urat és hátat fordít neki: — Perczel ezimboráját nem ösmerek! — ...

A gözös vágatott tovább a havas szántóföldek között, amelyek azonban ma mintha nem lettek volna olyan szomorúak. A falvak végén ünneplőbe öltözött földművesek álltak, akik megbillentek sapkájukat a vonat előtt; a gyerekek pedig zászolt lobogtatják s vékony hanguk besurrant a fülkébe. Minél közelebb értek Győrhoz, annál sűrűbb csoportok szegtek a sánpárt s annál több traktor lengett a levegőben.

morajlott föl az óváció, amely azután végigfutva a sorokon, kijutott a pályaudvar előtt lévő tere, a honnan ezerszeresen megerősödve verődött vissza.

Néhány perc múlva kinyújtózott a kocsisor. Az élen bandérium; szentpéteri barna legények ültek meg a fezzárlók, lobogó-sörényű paripákat, a melyek kényeskedve csapkodták a kövezetet. Utánuk Kossuth, Apponyi fogata. Magyar ruhás emberek ülnek a bakon, kezükben a nemzeti színű zászlóval. Azután következnek a többi hintó... Volt vagy száz kocsiféle egy sorban. A merre elhaladt a menet, az utcákon szorongott a nép. Férfiak, asszonyok, gyermekek lankadást nem ösméro lelkesedéssel éljenek az ellenzéki képviselőket. A házak ablakai mind tárnnyitva voltak s a lány úri asszony lakik Győrből, mind kihajolt és keszkenőjét lobogtatta a vendégek felé. Némelyik még ezzel sem elégedett meg, hanem összeverte a kacsóját s úgy éljenek, végül pedig — lefogta a menetet. A házak gazdagon föl voltak díszítve, mindegyiken lobogó, szőnyeg, draperia.

Igazán csodálatos, hogy sehol semmi összekozeczanás nem történt, holott az utcák épenzettel nem tágasak s nép rengeteg volt. Rendőri alig lehetett látni, katonái épenzettel nem. Ha valamelyik utcából véletlenül kifordult egy katonalászt, a tüntető tömeget látva, hirtelen visszahúzódott. Bezzeg csütörtökön kivont karddal vezényelte az atlatot s akárhány legyvert szegzettett is a nép mellette, nem tudta megakadályozni, hogy Tisza Istvánt meg ne keressék.

Mig ma!... Bizást el lehet mondani, hogy Győr város közönsége a hazafiai táborához szegődött. Csütörtökön megmutatta, hogy a eszabításnak ellent tud állani, ma pedig törhetetlen hitelet tett tautságot.

A bankett ugyanott volt, a hol Tisza emberei lakmározták? Talán ugyanazok a tánczók, evőszékzök, székak, pncezerek voltak — a menü bizonyosan ugyanolyan volt — milyen más volt mégis minden. A cigány tizes magyar nótákat hurzot, nem német valczereket; annak a dözölésnek és szertelésnek, a mely a csütörtöki bankettet mulató kompaniárával alacsonyította le, semmi nyoma. Meltóságosság és tisztesség minden zugban.

Kossuthot és Apponyit falrengett taps fogadta, a hölgyek virágzapot borsátanak rájuk.

Tauber Károly, a győri függetlenségi párt elnöke, Németh Elek és György Károly eltektek a vendégeket.

Kossuth Ferenc beszédeiben érintette, hogy ki állott csütörtökön azon a helyen, ahol ő most áll. Tisza nevének kiétésére életlen zibongás támad, minden arczba ver szökik s nem egy kurucz vagy vág az asztalra, hogy cseng tányér, pohár.

— Tisza egy doktriner! — mondotta többiektől Kossuth.

— Nem doktriner, hanem Bécs szolgálja! — zugta száz és száz ember.

— Fanatikus! — füzte tovább Kossuth.

— Petróleumfog! — volt a visszhang. Majd elült a mérges szenvedelem és helyett adott a tiszta lelkesedésnek, amikor Kossuth arról szólt, hogy noha szövethetett az ellenzék, a függetlenségi párt lobogója azért most is diadalmasan leng.

Apponyi beszédét szintén frenetikus taps fogadta. Apponyi megcsipkedte Gróf Cziráky Antal, aki csütörtökön is (de sokszor tudott fel az a kellemetlen reminiscenzia!) ugyanarról a helyről beszélt, ahonnan ő. Cziráky Tiszát kívánta ünnepleni, Apponyi Kossuth Ferencet; egyben eltekta a függetlenségi pártot...

Aki kételkedett abban, hogy csütörtökön nem a nép járult Tisza István elé, ma meggyőződhetett arról. A sárga ház ma nem tudta befozadni a népet. Lépcsők, melikécsobák, fülkék mind megteltek szorongással, de még így is sok ezer maradt kívül. A társadalomnak minden rétege ott volt. Hivatalnokok, ügyvédek, kereskedők, iparosok és földművesek.

Kossuth beszéde.

Kossuth beszéde különben így szól: E helyen állt három nap előtt a miniszterelnök. Kint a nép fenyegető zajongott, bent az összejutott tapsoltak, kivülről köveket hajgáltak, bent virágokat. Így zavarta fel a kedélyeket a miniszterelnök, kinek hivatala lenne a közbékélt fenntartani, nem pedig a szenvedélyek hullámaint felkorbácsolni és ezek összecsapását idézni elő. De mást is előidézett a miniszterelnök hallatlan jogtörpása; azt, hogy ellenzéki pártokat egy erős szövetségbe hozza össze az alkotmány veszélye. Lehallottak a válaszfalak a pártok közt és csak egy törekvés halja át az egész ellenzék lelkét, az, hogy megvédje a jogrendet, megvédje az alkotmányt, újít állja az erőszaknak és eltávolítsa a hazától azt a veszélyt, a mely fenyegeti. (Hossz tartató éjjezés.) De nem csak ezt eredményezte a hallatlanul erőszak, hanem az is, hogy kormányfőrák, kik a király bizalmát éveig bírták, egymásután tiltakoztak a jog törpása ellen. (Zajos felkiáltások. Eljének az Andrássyak. Eljén Wlassics. Eljén Darányi. Halljuk. Halljuk.)

Szél Kálmán (Lelekes eljénzés) akit a legerősebb harcok közepette is tisztelet körvesselt, a lávazáskor is virágot dobhat utána ellenfelei — gróf Andrássy Gula, a melyen gondolkodó egy, néslekkü four (Hossz tartató éjjezés) a ki egy nagy történelmi név melő örököse, Wlassics Gyula (Eljénzés és taps) aki éveig volt közköztársasági miniszter és akinek hazafisága, nagy tudása az egész ország elismerését kivívta és Darányi Ignác, a példázati földművelésügyi miniszter akinek csak tisztelője volt a képviselőházban, egymásután fordították hátat annak a politikának, amely az ország legbecesebb kincsé, az alkotmányra tör, mely törvénytelen, ségre, jogértésére vetemedik. (Felkiáltások: Le az árulókra!)

A volt miniszterekkel együtt az ország jogrendjét védelmezni aztán a főuraknak egy nagy és díszes csoportja, akik melőtt arra, hogy a nemzet élen álljanak. (Eljénzés.) Meztörtént tehát az, hogy a főurak és a nép összeforra védte a magyar alkotmányosságát. Legyen ez a vigasznunk a mai napon helyzetben és reményhorogunk, melybe erősen belejöttök sokat szenvedő hazánk hányatott sápadját. (Eljénzés.)

A miniszterelnök e helyről is szórt a szilkozt és a vadakat az obstrukció ellen. (Felkiáltások: Le vele!) Minden tetével, minden felpéssével behozonyítja, hogy egy gondolat fanatizálja, a többség feltétlenül uralkodni doctrinaire gondolatja. A kisebbség elentalasában kisebbségi zsanterfogót lát. Nem látja be, hogy ez a harmadik elv öta föndülő helyett természetes kifolyása, amely hosszú idő alatt az ellenzék akaratát sohasem elevenyüll. csak akkor, ha felhárdt az az obstrukcióhoz nyul.

A miniszterelnök ur egész érvelése s összes vágyai célzatlanok, mert ő egy hónapig tartó, az állam egészét megállító obstrukció ellen hadakozik, a mely már meg is ült. Szememlen harozott vlv a miniszterelnök, mert hiszen az obstrukciónak egy képzelt rémvel harozott. Az erőszaknak, melyet átözölt a jogrendet, behét nem teremtett, de igenis elérte azt, hogy széles rést ütött az alkotmány verfalán, melyen majd az előzményre hivatkozva be fog rontani az idegen erőszak is; tönkretette aztán a jogtisztelével vetett bizalmát és megsemmisítette meg csak a lehetőséget is annak, hogy jogértéses törvények alkottassanak a magyar parlamentben. (Zajos felkiáltások: Altagz Tisza!) Az erőszakoskodás egész lancozatra haroztatja ezzel ömagát a miniszterelnök, amely törvénytelen eljárásával az alkotmányt forgalja ki sarokból. De miért is ez az út az obstrukciónak részéről az obstrukciónál? Hiszen Tisza ennek közönséget a miniszterelnök székét. (Döntés.) Le vele! (Ez a teny bizonyára háros az ország nézve. De viszont annak az obstrukciónak közönséget az ország mindazt a vándmány, a mit az utolsó tíz évben ért. Az obstrukciónak közönséget a nemzet azt, hogy az adóhatárol nem képez választó jogvesztést; ennek közönséget a kurai bíróságot, az összerelitelenségi törvényt, az 1899 évi XXX. garacznalis törvényt, azután a magyar nyelv esemény sültése a katonatiszti nevelésnek, a honvédségnek és a két év katonai szolgálat behozatalára tett ígértet. (Zajos felkiáltások: Eljén az ellenzék.)

Gróf Tisza nem tud egy esztet sem felhozni, a mikor nem nemzeti cselekedet folyt volna az obstrukción. Elő szöveg, hogy minden vívmányt vagy obstrukció megszüntetéséért cserébe, vagy abban a reményben szerzethet meg a nemzet, hogy az obstrukció ki ne üssön.

Ami pedig a hanpozatott vadakat illeti, nem áll az, hogy az obstrukción málnas örökös, mintha jogtörpás öta teljes béke uraboltott a parlamentben. Nem áll az sem, hogy a kisebbség a többséggel dikálni akar, mert az obstrukciónhoz csak mint passzív legyverhez nyul, eddig, mint ellenálló eszközt vette igénybe és nem mint aktív legyvert. Amit pedig az obstrukción kivül, az mind olyan vívmány, melyet a többség is helyesel. Nem áll az, hogy a kisebbség a lime visszautasít minden házszabálymódosítást. A kisebbség minden erre vonatkozó erőszakos kísérletet igenis visszautasít és visszautasítja az megoldás azt a módját, amely nem kölcsönös egyvetéssel, de majoritással akarja megalkotni a ház tanácskozási rendjének szabályait. Az csak természetes, hogy tárgyalni csak méltányosságra hajló férfiaknak lehet kész és nem olyanokkal, akik minden erőszakra el vannak szánva. Az erőszak győzhet, az igazság azonban örökéletű, ezt soká elnyomni nem lehet, ki fog törni és elsöpri a törvénytörpát. (Zajos eljénzés.)

Ebben bízunk, ezert faradozunk, e küzdelemben legyen velünk a magyarok istene. (Hossz tartató eljénzés és taps.)

Es ebbe a közbeszólásba belefűzve fejtegetéseként fonalt, megmagyarázta, hogy a kormány a néppel nem törődik, mert a választási törvény révén kezében van a hatalom. Beszél azután Apponyi a demokratikus eszmékről olyan lendülettel, olyan művészettel, olyan mindenkit magával ragadó módon, hogy a lelkesedés csak nagyságra állt el.

Majd az obstrukciónról szólt Apponyi ekképen: Én nem rajongok az obstrukción. Én ezt egy kétélű, csak végszükség esetén igénybe vevő gyöccsnek tartom. Egy, mint Kossuth Ferenc tisztelt barátom. De hát tegyük fel, hogy a mi ellenfeleinknek igazuk van az obstrukción feltétlen elfelében, tegyük fel, hogy az valóban annyit rosszat tett, mint amennyit ők mondanak. Pedig tisztelt barátaim én nem hiszem, hogy az obstrukción leteremtésüknek, ha a többség hadseregben a magyar nemzet jogváltó érvényesíteni akarja, nem hiszem, hogy a kisebbség obstrukciónra fogja megalkotni azt, hogyha a többség egyszer magyarságunk közönségét öngállóságát akarja megvalósítani, nem hiszem, hogy az obstrukción legyvert szegése számba a kisebbség, ha a nemzeti előrehaladás mindenekelőtt kívánunk létesíteni, hogy ha a többség egy valóban demokratikus szellemű adóreform által a közterheket meggyenyíteni kívánva.

Nem fenyegeti tehát az obstrukción a nemzeti előrehaladást ezen igényvel, amit az obstrukción fenyeget, az a nemzeti jogok megtagadása, az a nép jogok kiterjesztésének folytonos megtagadása az azok a megalkuvások az ország közönségét és politikai érdekeit szemben, amelyek tapasztnam — sajnos — alkalmunk van. Hát ezek azok a nagy nemzeti hibék, melyeket az obstrukción ellen megóvni kell. De legyen úgy, hogy az obstrukción egyik veszélye a mi parlament elnökének. Legyen úgy, hogy az ellenzék ezzel a legyvert többséggel, mondjuk visszavet. Hát ez jogtörpés az országban, az a módját és azt az ellenzék, a mely az a kormányt ellen az emlékeztetés és történelmi példák felhozatala november 18-án történt meg. Hát nem sokkal roszabb az, a mi akkor történt? Hát az obstrukción nem veszi tapadásba a többséget azon jogát, hogy ő döntson az ország jövője felett, az obstrukción csak megtagadja egyes esetekben a jog gyakorlását érvényesítését.

De az a mi november 18-án történt, az megtagad egy jogelvet, megtagadja azt a jogelvet, hogy a Háznak tanácskozási szabályai, a melyek a magyar alkotmányosságának egyik biztosított képzék, feltétlenül meg kell tartani és hogyha ez a jogelvet egyszer sorból vesztet, hogyha az a jogelvet egyszer sorból vesztet, hát akkor nincs ok, hogy az miért ne támaszkodjon meg annyiszor, a lánszár valóban nagyon érdekesnek levének, nagyon cselezzenek tartja, hogy magat e bizostelen taltegy (Zajos helyeslés.)

T. Barataim! Valamennyi érv közötti melyet november 18-ának megtagadása felhozhat, a leggyerekesebb az, amely így szól, hogy hiszen csak egyszer történt, egyszer sőt kétszer a házszabályokat, azokra többé. Hát ha meg lehet érteni egyszer, semmi ok sincs arra, hogy meg ne lehetessen érteni kétszer vagy háromszor is. Es annak a dolognak, amelyet a miniszterelnök a ház előreléve összejátsza november 18-án elkövetett, szonvalyosságra éppen abban áll, hogy megmutatták az utat minden esztendő következő szaroknak, az idegen hatalom, az idegen helyes minden esztendő nyakunkra lühető telelményesnek, hogy hogyan tehessék magat tot az alkotmányon brutálisok.

Törvényelenekek pedig nem engedünk. Válaszunk azért küldöttek az ország házába, hogy képviselői jogainkat az ország törvényei szerint és a Háznak törvényesen megalkotott tanácskozási rendje szerint gyakoroljuk. Azokat a horitoktat, melyeket az önkény képviselői kötelezéseink teljesítése öta állnak, megtagadni nem vagyunk hőkészek, de nem is szabad megalkotni azoknak alyvatni a magyar nemzet által rájuk ruhazott kötelesség eltalása nélkül. Nem fogunk tehát engedni a törvényelenekek és gyövedelmekedünk, ha melletk alá a nép. (Eljénzés.) Ezert érte minden választó, minden jogat gyakorolja, hogy az egész magyar nemzet, tehát a jogokból kizárt milliók nevében is eljár. Bánjon tehát választói jogával nem úgy mint sajátjával, hanem mint egy jogtalan gyűlés alatt tartott testvérének rábízott vagyonával és érte az, hogy a gyűlési határozatával el fogván az, ha választói jogával nem el az egész nemzet érdekében. (Zajos eljénzés.) A hatalom borszja csak mindegyiket egyetértéssel érheti, de senki akkor, ha mindnyájan összerattanak.

Végeztül csak ennyit: kitársak, hátróság, nagyok az idő, nagyok a bővelemények, emlékeznék önk és követelmények magas alára. (Hossz tartató eljénzés és taps.)

Eztán a népgyűlés elfozadta azt a határozati javaslatot, amely eltekta Tisza és Perczel erőszakosságát és bizalmat szavaz a szövethetett ellenzéknek.

Ezalatt a Lloyd előtt lévő tere nyomott nép hirtelen népgyűlést rendezett. A teremből csak szágatott hangokat tudott elkapni, szónokokat követelt tehát. — Ez azonban külön népgyűlés — jegyeztek meg az óvatossá — amely a rendörségnél nines bejelente. — Mit rendörség! — zugták — a nép szava isten szava! — S ugy lön. Szónokok beszéltek a néphez isten szabad ege alatt, támasztra olyan eljenriadtak, hogy a szomszédos utcák ablakai is megrezentek.

Besötétedett, a csillagok kiültek az égboltozatra, de a nép kitartott. Az elutazó képviselőknek megadta mindazt a fizetességet, a mely a népgyűlés megilleti és a melyet a győri nép jónak látott az ellenzéki képviselőknek megadni és csütörtökön ugyan csak néhány képviselőt megtagadni.

A Győre lerádukt képviselők nevei — Apponyi és Kossuthon kívül — ezek: gróf

